

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח" יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

וערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו | 058666447 | 0507658052

מאמר הרב

חג הפסח - חג האהבה בין הקב"ה לעם ישראל

לפני שמגיעים לחג הגדול הזה, חג הפסח, כדאי להכין את עצמנו ולהבין מהי משמעות ליל הסדר, המכנה ליל שמורים, וכך נוכל לנצל את היום המרומם. שואל המהר"ל: אנו מכנים את החג הזה חג הפסח, ואלו התורה מכנה אותו חג המצות, ובמקום שהתורה כותבת "חג הפסח", היא נותנת טעם לכך: "אשר פסח על בתי בני ישראל". הם נצלו ממפת בכורות, שהיתה המכה האחרונה ובה הקב"ה הרג את בכורות המצרים. "ותהי צעקה גדולה בכל ארץ מצרים". מה היה הפחד הגדול? שכאשר יהרג הקב"ה את בכורי המצרים, אולי "על הדרך" יהרג גם מבכורי ישראל. למעשה הקב"ה לא נגע אפילו ביהודי אחד, אלא פסח על בתי היהודים, היכן שהיה דם על המשקוף. רק אצל המצרים מתו.

שואל המהר"ל, והרי ההצלה הזאת, שהמצרים קבלו ענש ועם ישראל נצל, היתה גם בשאר המכות, לא רק כאן. במכת דם לדגמה, מצרי היה שותה דם ויהודי - מים. כלומר גם שם חג זה לא נקרא על שם שאר הפסים שהיו במכות? מה הענין לקרא לו דוקא חג הפסח על שם שפסח על בכורות ישראל?

מסביר המהר"ל: מי הכה את המצרים ממכת דם ועד מכת חשך? מלאך. אנחנו יודעים שדרגת אדם גדולה מדרגת מלאך, כי האדם יכול להתקדם ולהתקדש, ואלו מלאך נשאר באותו מצב כל הזמן. אם דרגת האדם גבוהה מן המלאכים, המלאך לא יכול לפגוע באדם. מכאן פשוט שבשאר המכות המלאך שהיה ממנה להכות את המצרים, לא היה יכול לפגוע בעם ישראל. לכן אין טעם לקרא לחג על שם שאר המכות. מה שאין כן במכת בכורות שבה

הקב"ה בעצמו הכה את מצרים כמו שנאמר: "ועברתי בארץ מצרים", וה' הכה כל בכור. אם הוא המכה הוא יכול להכות את מי שהוא רוצה, ולכן הנס הגדול היה שה' פסח על בתי היהודים. ומדוע? כי אלקים הרגיש שעם ישראל הוא חטיבה אחת אתו.

אמר הקב"ה: אתם עשיתם אתי חטיבה אחת, יש חבור בין הקב"ה לעם ישראל, אני לא אפגע בכם. וזה החדוש הגדול של חג הפסח, שבו הפוכים אנו להיות חטיבה אחת עם הקב"ה. עד כדי כך שאומר המהר"ל חדוש עצום: הלילה הזה של ליל הסדר מסמל נשואים עם הקב"ה. כמו שבנשואים חייבים בברכות שבלעדיהן האשה לא מתרת לבעלה, כך גם הקב"ה לא יכול להתחבר לעם ישראל בלי ברכה. לכן יש שבע ברכות בליל הסדר כנגד שבע ברכות שאומרים בנשואין.

מונה המהר"ל את הברכות: יש שלש ברכות בקדוש, אחר כך יש ברכה בכרפס, משם ממשיכים לברכת "גאל ישראל", ברכה על גטילת ידים ובאכילת המצה מברכים את הברכה השביעית ב"המוציא". אנו נשואים להקב"ה בלילה זה. אין זה לילה רגיל אלא יש כאן ברית נשואין לכל דבר וענין, לכן יש מצוה חשובה: "יחצו". בעבר פשהו כורתים ברית היו חוצים דבר לשנים. וכרות עמו

הברית". לקחו בעל חיים וחצו אותו לשנים. כך אנו בליל הסדר חוצים את המצה לשנים וכורתים ברית עם הקב"ה.

זה היסוד של הלילה, ולפי זה נתן לתרץ שאלה גדולה על ההבדל בין חג הסוכות לחג הפסח. כדי לבנות סכה לא צריך להיות חכם. חז"ל למדו אותנו שנתן לעשות אפילו מינימום, ולנהג הרבה קלות והסכה תהיה כשרה. אבל בפסח יש הרבה חמורות. שלא תהיה חלילה תערבת או חשש לחמץ. אם נפלה לתוך קדרה חתיכה קטנה של לחם, זורקים הכל לפח. עושים מה שאפשר כדי להחמיר, מדוע?

כל הענין של חג הסוכות הוא להיות עם אלקים. "וימנו תחבקני". ה' אומר לעם ישראל לאחר הימים הנוראים שהיו בחרדה, עכשו תתארחו אצלי בסכה. ואם נכנסים בצלו של הקב"ה, זה לא משנה הדיק, העקר שיש מחסה. הצל של הקב"ה שומר עלינו ולכן לא צריך להתאמץ. אבל בליל הסדר, היום שבו יצאנו מעבדות לחרות, זה שונה. כשהיינו עבדי פרעה, לא היה אכפת לנו מה יצא מפה שעשינו. אבל עכשו, כשאנחנו עבדים של השם, אנחנו עושים יותר ממה שאנו חייבים ולא מסתפקים בקלות, וכל זה כדי להראות את אהבת ה'. מי שהוא עבד של הקב"ה, הוא רוצה לתת לו את הטוב ביותר, ולכן בפסח הכל מהדר עם כל החמורות.

האדמו"ר מבלז'וב עבר את השואה הנוראה. כמעט כל החסידים שלו נרצחו, והוא מצא את עצמו כלוא במחנה עם כל מיני יהודים מכים ומענים. האדמו"ר היה מחזק ומעודד אותם. הגיע חדש ניסן והאדמו"ר חשב איך יוכל להשיג מצות. אסף את היהודים ואמר להם: "עוד מעט ליל הסדר, ונצטרך לאכל מצה". שמעו אותו היהודים המענים ואמרו לו: "הלואי שיהיה לנו חמץ, איך נכין מצה?" אמר להם הרב: "יש לי רעיון. הרי בפסח איננו יכולים לאכל חמץ. נבקש מהאחרים על האכל שבשבע של פסח לא יתנו לנו חמץ כלל, ובתמורה יתנו לנו עכשו שק של קמח".

היהודים חשבו שהוא צוחק, הרי הנאצים הללו אכזריים. אבל הוא בשלו. רצה לנסות. הצליח האדמו"ר למצא שעת כשר, השקה את המפקד במשקה טוב שמצא, ובקש ממנו שיתן להם שק קמח. המפקד הסכים, והיהודים במחנה שמחו מאוד. הם לא האמינו שיזכו לאכל מצות. הגיע למחנה שק קמח כשר למהדרין, והם הצליחו להכין מצות בכמות של כזית לכל אחד בשביל ליל הסדר.

לפתע נכנס לצריף שלהם אחד הנאצים. ראה הנאצי את המצות, שאל מי האחראי לכך, ואמרו לו שהרב קבל רשות. המפקד לא חשב פעמים. הוא תפס את האדמו"ר והכה אותו מכות נמרצות עד שהאדמו"ר התעלף. לאחר מכן דרך הנאצי על המצות עד שנהפכו לפורורים. היהודים ההמומים היו בטוחים שלא יזכו יותר לקים מצות אכילת מצה. אחרי שהנאצי הלך הם העירו את האדמו"ר. לאחר שהוא התעורר התחיל בשארית

עכשו, כשאנחנו עבדים של השם, אנחנו עושים יותר ממה שאנו חייבים ולא מסתפקים בקלות, וכל זה כדי להראות את אהבת ה'. מי שהוא עבד של הקב"ה, הוא רוצה לתת לו את הטוב ביותר, ולכן בפסח הכל מהדר עם כל החמורות

המשך

בעמוד 3 <<

ע"פ לוח "פי החיים" לפי זמני ירושלים

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
18:30	19:41	20:30

לע"נ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל

לע"נ שאול חי בן מרים ז"ל

לע"נ ישראל בן חביבה ז"ל

לע"נ רחל בת שושנה ע"ה

לע"נ דוד בן השאנה ז"ל

ליל הסדר בבית החולים

והלילה זה לילה שמסוגל כל אדם לצאת ממצור הרוחני והגשמי. לילה שיוצאים לחירות מיצר הרע, ממה שאנשים אומרים, ולעובדו בלי לחשוב מה יאמרו הבריות, ובסתר ליבי הרהרתי, אולי גם כבר אני אצא מן המצרים שלי... אולי סוף סוף אזכה לקריעת ים סוף הפרטית שלי...

הגענו לשולחן עורך. סידרתי את האוכל. עזרתי לקשיש לאכול והשתדלתי למלא את כל בקשותיו ולהקל עליו כמיטב יכולתי. הסדר הסתיים. גיליתי שעלי לנמנם על כורסא לא נוחה, אבל חשתי מלא סיפוק. למחרת השתתף היהודי בסעודה כבר ללא הזמנה... הוא התעניין לדעת היכן משפחתי.

הרעיון התבשל במוחי. פניתי לאבי: "אני רוצה לנסוע לסבא". אבי הסתכל אלי בחשש מהול בשמחה. "אתה? לא אכפת לך לנסוע ככה בליל הסדר? תישן על זה לילה ונדבר מחר."

סיפרתי לו מבוש שעדיין מצפה אני למצוא את זיווגי... זה גורלו של רווק. כך חלף החג. סבי הודה לי נרגשות, והאיש הזקן הכביר תודות על החג הנפלא שזכה לו בין כותלי בית החולים. הוא לא תיאר לעצמו שיצליח לחגוג את החג במקום שבו החג הוא כיום חול.

נסעתי הביתה. בחול המועד כבר הגיעו כולם לבקר, ושהותי בחג כמו נשכחה. בסיום בין הזמנים (בסוף חודש ניסן), חזרתי לשיבה. ממשיך את המסלול של הרווקות... חלפו שבועות אחדים. יום אחד מתקשר יהודי קשיש לביתנו ומבקש לשוחח עם אימי. בפיו הצעה. נכדתו שוהה בארץ והוא רוצה להציע אותה כשידוך לבנה. כשאמי שאלה אותו מנין הוא מכיר אותי, סיפר על הסדר שערכתי בטוב טעם, ואיך התרשם ממידותי הטובות, והחליט שאני מתאים לנכדתו, שבלי שום סיבה נראית לעין נתעכב שידוכה...

זהו! גם נס קריעת ים סוף הפרטית שלי הגיע. קריעת ים סוף שהתחילה בפסח. מגלות הציפייה הממושכת לגאולה הפרטית. מאפלת הציפייה לאור הגדול. השנה חגגנו כל המשפחה עם רעייתי הטריה את ליל הסדר בביתו של הסבא... הקב"ה ציווה את בני ישראל בצאתם ממצרים, "קחו לכם צאן למשפחתכם וישחטו הפסח", ורבותינו בעלי המוסר עמדו על השינוי בקרבן זה לבין שאר הקרבנות, ששאר הקרבנות כל אדם מצווה להביא קרבן אישי לפי הצורך, קרבן חטאת, אשם, תודה וכיוצא בזה, ואילו פה הקב"ה מצווה קרבן אחד לכל המשפחה, ושיאכלו אותו בחבורה. מדוע שונה קרבן זה משאר הקרבנות?

מתרצים בעלי המוסר, שרצה הקב"ה לומר לנו, שגאולה של כל אדם אינה רק גאולה פרטית, אלא תלויה גם בגאולה עם ישראל בכללותו, הרי כל ישראל ערבין זה לזה, וכולנו באותה סירה, כל נשמות ישראל חצובות מתחת כסא הכבוד, וכמו שאמרו בגמרא, "אמר רבי יוסי, אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף" (גיטא יג:), שנשמות כל ישראל קשורות זו לזו, ואם כן הגאולה הפרטית של כל אחד קשורה בגאולה הכללית של עם ישראל, והדרך להגיע לגאולה היא על ידי שנהיה מאוחדים, כמו עם ישראל שאכלו את קרבן הפסח בחבורה, וכל אחד מישראל שמוסיף אהבה ואחוזה בין איש לרעהו, ומצר על צרת חבריו ועוזר לו בעת צרה, מקרב הן את גאולתו הפרטית והן את גאולת כל עם ישראל.

היה שבועיים לפני חג הפסח. בין השלוליות להררי הספרים התקבל הטלפון. סבא נפל! הוא בחדר מיון, נאנק מכאבים, ממתין לתשובתו של הרופא. סבי חשב שהוא יכול לנקות את הבית לבדו. רצה להרגיש עדיין צעיר ודחה כל צל של עזרה מנכדיו. טיפס על הסולם להוריד את ספריו וצנח. טסנו לבית החולים, בלב הולם ובשפתיים ממללות תפילה. מי יודע כמה הפציעה חמורה. עד מהרה התברר: שבר באגן הירכיים. עניין לא פשוט בגילו המתקדם.

סבא הוכנס לניתוח. פסח נשכח מלב. רק התפללנו שיצא בשלום. הניתוח הצליח מעבר למצופה. אבל ניתוח כזה אינו קל בכלל. ההתאוששות ארוכה וגם צריך שיקום ממושך. כמובן, כל המשפחה התגייסה. נקבעו תורניות, וכל אחד עזב את משפחתו בנפש חפצה לכמה שעות, כדי שסבא לא יישאר לבד. כל זה התנהל עד ליל בדיקת חמץ. השאלה שריחפה: מי יהיה עם סבא בחג. כל אחד התקשר לאבי והסביר שאינו יכול לעזוב את המשפחה בלילה הזה. באמת לכל אחד היו סיבות אמיתיות. אף אחד לא התחמק סתם.

מה יהיה? האם בליל הסדר לא יהיה לסבי עם מי להסב? איזו הרגשה נוראה. נזכרתי איך נראו לילות הסדר כשסבתי הייתה בחיים. כל המשפחה הייתה מסיבה יחדיו וסבי הנהיג את הסדר כמלך בגדוד. האם עכשיו הוא ייאלץ להיות אי שם בבית החולים בודד ולאכול מזבחי מטבח בית החולים? אבי לא יכול היה לצאת לבית החולים מתוקף תפקידו כרב השכונה והיה אובד עצות.

הרעיון התבשל במוחי. פניתי לאבי: "אני רוצה לנסוע לסבא". אבי הסתכל אלי בחשש מהול בשמחה. "אתה? לא אכפת לך לנסוע ככה בליל הסדר? תישן על זה לילה ונדבר מחר". אבא ידע היטב את תחושותיי. מצד אחד אני היחיד בבית, שלצדדי, אין לו התחייבות למשפחה (רווק). מצד שני, אני אוהב את ליל הסדר בבית. בכלל, אני מעדיף את האירועים המשפחתיים, כי כמה שאני

שונה מאחיי בכך שלא הקמתי את ביתי, בכל זאת זה עדיף מהשיבה, שם אני בחור מבוגר, יושב בין הבחורים הצעירים, מרגיש כנטע זר.

כל מילה שלי מתקבלת במבט תוהה, כאילו הגעתי מעולם אחר. בסופו של דבר, הבית הזה הוא הקן החמים הזמני שלי עד שאינשא. בכלל לא התחשק לי להתגלגל בלילה הזה במחלקה האורטופדית. אבל מה שווה הכול אם סבא יישאר לבד. כשקמתי אמרתי לאבי: "אני נוסע". אמא הכינה לי אוכל, המון אוכל. כאילו אני נוסע לכמה ימים. ליוותה אותי בברכה, כשדמעה מנצנצת, שבזכות שאני גולה מביתי בלילה זה, בשנה הבאה כבר אתחתן ואגיע אל המנוחה.

הגעתי לבית החולים. אירגנתי במהירות את "שולחן הסדר" שלנו. השמש שקעה והחג נכנס. התפללתי עם סבא. והנה, מזווית עיני הבחנתי ביהודי מבוגר ששוכב במיטה הסמוכה. דוק של עצב על פניו. שאלתי את סבי, וסבי נענה לי זהו יהודי חשוב אך בודד. משפחתו בחוץ לארץ, והוא התכוון לטוס אליהם לפסח. גם הוא "הצליח" לשבור את רגלו ממש לפני פסח. בני המשפחה לא הצליחו להגיע לפני החג. נזמין אותו להסב עימנו.

פניתי ליהודי. אמרתי לו: "יהודי יקר, קוראים לי מוישי, ואני נכדו של שכנך. יש לנו בעיה...", הוספתי בחיוך שובב, "קיבלנו יותר מדי אוכל. אולי תעשה לנו טובה ותשב איתנו יחד". הוא חייך קלות לאות הסכמה. קירבתי את מיטתו לעבר השולחן שלנו. "קדש, ורחץ... מוציא מצה..." הסדר התנהל אני ושני אנשים מבוגרים שהאזינו מרותקים בקשב רב להסברים שקלחו מפיו. בדרך כלל אינני מדבר הרבה ליד השולחן. אני קצת ביישן ושקט. אבל שני הקשישים הכאובים המתינו למוצא פי, ואני, כמו משהו נפתח בי.

הסברתי שיציאת מצרים זה לא היה רק בזמן אבותינו, אלא מצרים היא מלשון מיצרים. לכל אדם יש מיצר והגבלה הן ברוחניות והן בגשמיות.

לע"נ
שמעון שטרית
בן מסעודה ז"ל

לע"נ
אברהם אבהורן
בן גינינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

כחותיו לומר את ההגדה. כשהגיעו ל"מוציא מצה", לא ידעו היהודים מה יעשה הרב, הרי אין מצות.

להפתעתם הוציא הרב מכיסו חתיכה של מצה ואמר להם: "רגע לפני שהתעלפתי, הצלחתי לדחוף לכיסי חתיכת מצה ששרה למהדרין. יש לי בעיה מצפונית לאכל אותה, כי כלם השתתפו בהכנת המצות. לכן נערך גורל, ומי שיצא בחלקו, יקבל את המצה". לפתע הגיעה לשם אשה ואמרה לרב: "הילד שלי נמצא פה במחנה והוא בן ארבע. אני מבקשת שיתנו לו לאכל את המצה שנשארה". וטעמה ונמוקה עמה: "שהרי הענין של ליל הסדר הוא לספר לדורות הבאים. אנחנו יודעים להמשיך ולספר על הנסים שהיו במצרים, ושאלנו מצות בעבר, אבל הילד הקטן הזה, אם לא יאכל, איך יספר בהמשך על הנסים?"

שמע הרב את חכמתה, הצדיק אותה והמצה נתנה לילד. כמה חדשים לאחר מכן השתחררו היהודים מהמחנות והאדמו"ר הקים קהלה בארצות הברית. מאז עברו עשרים שנה. יום אחד הגיעה לרב אשה ובקשה לדבר אתו. אמר לה השמש שהרב לא מקבל נשים אבל היא התעקשה עד שהרב שמע זאת, ובקש לאשר לה להכנס. נכנסה האשה וספרה שעברה הרבה תלאות בשוואה, ואין לה עם מי להתיעץ. היא ספרה לרב שהציעו לה שדוך, אבל היא לא מכירה אותו. שמע הרב את השם של המעמד ואמר לה שהוא מכיר אותו, שהוא אדם טוב ושכדאי לה להפגש אתו. ואחר כך להחליט על ההמשך. שאל אותה הרב מתי הפגישה והיא ענתה לו.

הגיע היום המיעד. באה האשה לפגישה וראתה שהרב הגיע גם הוא. היא נבוכה, היא לא התכוננה שהרב יבוא אתה. הרגיע אותה הרב ואמר לה שהוא המעמד שהציעו לה. האשה לא האמינה, איזו זכות יש לה להפגש עם הרב. אמר לה האדמו"ר: "רק את ראייה להיות אשתי. כשהיינו שם, במחנה, את חשבת איך אפשר להנחיל לילד שלך את הנסים, כדי שייכל לספר לדורות הבאים. גם בשעה הכי קשה חשבת על העתיד. כזאת אשה אני רוצה". הם אכן התחתנו לבסוף. לאדמו"ר לא היו ילדים והוא מנה את הילד שלה להמשיך את שושלת החסידות.

קנייני התורה

קניין מ"ב – ומעמידו על השלום

לפני מספר חודשים ארע אצלנו בבית הכנסת כנס חיוזק בו היה אמור להשתתף רב מסוים, לו יש מתנגדים רבים בשל דעותיו. המתנגדים התקשרו להנהלת בית הכנסת ואיימו שאם לא אתם תבטלו את האירוע, אנחנו נמנע אותו, והמטרה מקדשת את האמצעים. כמובן שהנהלת בית הכנסת מיד התקשרה לבקש לבטל את האירוע, אך כיון שההודעה הגיעה לאחר הפרסום הרחב מצד מארגני הכנס והתשלום על שכירות האולם שכבר בוצע - לא הסכימו בשום אופן לבטלו, באומרים: "אנחנו כבר רגילים לזה, נדע איך להתמודד".

והנה החל הכנס, הרב נכנס לאולם בקולות צהלה מעורבות בשריקות ובזו, לפתע החלה להתפתח שם מהומה, מאבקים של שומרי הרב מול מתנגדיו, רוסס גז פלפל, הגיעה משטרה, חלק ברחו, חלק נעצרו. מה אומר לכם? כולם פעלו כדרך תורתנו הקדושה, זכו לקיים בהידור רב "דרכיך דרכי נעם וכל נתיבותיה שְׁלוֹם". (משלי ג, יז) שמעתם מה הם אמרו? "אנחנו כבר רגילים לזה". זו הדרך, להגיע לשיעור תורה עם גז פלפל, נכון? שלמה המלך כאן מבהיר לנו יסוד, אם התורה לא מתקיימת בדרכי נעם, סימן שלא זו דרך התורה.

לצערנו בדור הנוכחי נקלענו למחלוקות נוראיות, בתוך אנשי שלומנו, אתם יכולים לשמוע "רבנים", המונעים מתוך נקמה, מורים לתלמידיהם שמצאו ספר השייך לרב שהוא שונא, שהוא לא צריך גניזה, אלא ישירות לפח. זקנים ופאות לא הולכים עם סכינים ואיומים, "לך לעזאזל" לא הולך יחד עם "כבוד הרב". אלא, שישנם כאלה שחושבים שזו הדרך, אך יבוא יום בו האמת תהיה ברורה לכולם כשמש בצהריים.

שבנו את המשקל - אין לך מצוה בתורה כמו הימנעות משקר שנאמר בה לשון התרחקות - "מדבר שקר תרחק" (שמות כג, ז), אך בשביל השלום יש מצוה לשנות, שכן אמר בר קפרא (דרכ ארץ

בחג הפסח אנו מחברים לקב"ה מתוך אהבה ושמחה. מספר על אברה אבדן שבו חש לפתע ברע, ובבית החולים הודיעו לו שהילד צריך להתאשפז ל כמה ימים. ליל הסדר מוכן לו בבית, כיצד יעשה את הסדר בבית החולים? בקשו החברים שלו מתלמיד חכם אחד שיתקשר לעווד את רוחו. התקשר אותו תלמיד חכם לאברה ואמר לו: "יש לי ספור לספר לך. הרב רפפורט היה משמש בקדש של האדמו"ר מאוהלי, שאשתו היתה חולה בנפשה ונוטלת כדורים.

בתקופה ההיא גלו שיש כדורים שמסיעים ליצב את המצב הנפשי ל כמה שעות, וזה עזר לה. בערב פסח הגיעו תלמידי הרב ורצו להכין את שלחן הסדר, המצות, החרסת וכו', אולי יזכה הרב סוף סוף לחגג ליל הסדר כהלכתו, כי בדרך כלל האשה היתה מתפרעת בבית ומפריעה לסדר. ראו התלמידים שהאשה רגועה, ערכו את השלחן, והלכו עם הרב לבית הכנסת.

כשחזר הרב עם תלמידיו, כל העבודה שלהם נעלמה כלא היתה. השפעת הכדורים פגה והאשה השתוללה בבית והפכה את השלחן והכלים. ראה הרב את המהפכה ובקש מן התלמידים שיירמו את מה שאפשר, שיתחילו את סדר ליל הסדר, והוא עצמו החל לומר "מזמור לתודה". שאלו אותו תלמידיו על מה יש לומר כאן תודה, ענה להם הרב: "בדרך כלל כל אדם מגיע לליל הסדר כשהכל מוכן וערוך, אבל אצלי השנה הזו שום דבר אינו מסדר. השלחן הפוך, המצות נשברו. השנה אני עבד של הקב"ה ומתנהל איך שהוא קבע לי". ספר הרב לימים שזה ליל הסדר המשלם ביותר שהיה לו, כי הרגיש חבור לקב"ה".

אמר אותו תלמיד חכם לאברה: "זה מה שרוצה ממך הקב"ה בליל הסדר השנה. שתעשה מה שהוא רוצה. בלי המצות הרגילות, בלי ליל הסדר הקבוע, במקום אחר, בצורה שונה. שתהיה עבד של ה'". קבל האברה את הדברים, ולאחר מכן ספר שהיה זה ליל הסדר המשלם ביותר שחווה. כשפגשתי את הקב"ה ועושים מה שהוא רוצה, הכל מאיר, הכל זורח. וזה ליל הסדר. לילה קדוש שכיכול להשפיע עלינו ולחבר אותנו להקב"ה, ובעזרה נזכה לגאולה השלמה אמן!

בברכת שבת שלום ופסח כשר ושמח, הרב אברהם עטיה

זוטא, פרק השלום, גדול השלום, שכן מצינו שדברה תורה לשון בדאי כדי להטיל שלום בין אברהם לשרה, שנאמר (בראשית יח, יב) "ותצחק שרה בקרבה לאמר וגו' ואדני זקן", ולבסוף כתיב "ואני זקנת".

בורא עולם, שחותמו אמת (שבת נה), והוא ואורייתא חד הוא (נפש החיים, שער ד', יא) לא כמונו שבורחים לשקר כשמישהו מאשים אותנו ואנו מתביישים - אלא הקב"ה כבבודו ובעצמו יוזם את כיפוף האמת לטובת השלום, היש דבר חשוב מזה!?

נו, אז מה אנחנו צריכים ללמוד מכאן? כמובן, לבוא לשיעור מצוידים בגז פלפל. נורא ואיוס! והנה, בקניין המ"ב, רואים אנו שחז"ל הפצירו בלומד התורה שידע לנתב דעת תורה למבקשים, ויורה להם את הדרך אשר ילכו בה, באופן שחלילה לא ירמס השלום, שהינו אחד משלושה דברים שעליו העולם עומד. (אבות א, יח) נשים לב, שכל המידות, בשעת פרץ בלתי נשלט, עלולות בסופו של דבר לפוצץ דבר אחד - את השלום. הוא כועס, היא מקנאה, הוא נוקם, היא מתגאה - בסוף נרמס השלום.

בספרי הפוסקים כמה הפליגו בחשיבות השלום, עד כדי כך שאדם הנוהג להחמיר או להקל במשהו מסוים, בהגיעו למקום בו המנהג הפוך - חייב לקיים מנהגו בצנעה! (שו"ע או"ח, סי' תסה, ד') שהרי בדרך טבע, האדם הולך שרירותית אחר מידותיו, "מה אכפת לי השלום? שיתפוצצו, יגידו מה שיגידו", ואז השלום נרמס ומעיקר הופך לטפל, רק בגלל היותו "לא שם פס על אף אחד". מה הרוויח? הראה עצמו גיבור, כל הכבוד. מה הפסיד? ביזה את התורה הקדושה, ביזה את הבורא יתברך שהשלום יקר לו וגרם צער לסובבים אותו. קונה התורה צריך ללכת בדיוק הפוך מהדרך השרירותית של המידות. אף ששואלו מבקש היתר הלכתי לדין הנוגע בין אדם לחברו - הוא מוכרח להדריכו בדרך בה ישמר השלום. ואז, מבטיח לכם, לא נצטרך גז פלפל בשיעורי תורה!

הרב עמירם טובי הי"ו

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו 7 ואז 956363

בדרך טבע, האדם הולך שרירותית אחר מידותיו, "מה אכפת לי השלום? שיתפוצצו, יגידו מה שיגידו", ואז השלום נרמס ומעיקר הופך לטפל, רק בגלל היותו "לא שם פס על אף אחד". מה הרוויח?

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא ראו אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה שליט"א**
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן לרכוש עם
**הקדשה
מעוצבת**
ע"ג הספר

אוצר

לשולחן השבת

ניתן להשיג אצל המחבר: 058666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

הרב עמירם טובי
הוצאת כחוויה אחרת

אקטואלי. מרתק. עוצר נשימה!

שלטון הערב רב

הגלות האחרונה לפני ביאת המשיח

בית הכנסת 'בית לוי' | רח' יוסף חכמי 48, ירושלים

יום חמישי | ה' דחול המועד פסח | י"ט ניסן, תשפ"ה (17 באפריל למניינם) | שעה 19:45, מיד לאחר תפילת ערבית!
הכניסה חופשית! | עזרת נשים פתוחה! | ההרצאה בליווי מצגת!

"ארפק, אפיק, אאזיקי, חחוק!" (ג'א א') "מראות את פקורא קחזש!" (אזיפ ש') "אי שטא ראפ, אז זפ - פשט אפסוק" (זחי חי')

טלפון לבירורים: 053-315-6363

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM